

Serfőző Simon

Nem ilyenek voltunk

Miféle szándékok rontása rajtunk,
 hogy a földet nézzük,
 sose a magasságot?
 Amit hányszor bejártunk valamikor,
 a Napot közlőlől láttuk,
 mintha ama csipkebokrot
 láttuk volna lángolni
 valamelyik gátoldalon.

Mi nem ilyenek voltunk,
 nem ilyen összecsuklott szárnyúak.
 Nem ilyen lehajtott napraforgó-fejúek,
 nem ilyenek.

Nem ilyen huzatos mellkasúak,
 kihalt vulkánok ürességével bennünk.
 Nem ilyen otthonbátrak, szélkakas-kiállásúak.
 Nem ilyenek voltunk.

Akik miféle égdörgésre serkennénk föl:
 megvadult haragjára Istennek?
 Magunkra mi döbbsentene,
 hogy mint rég, rengne a szív,
 tüdónkkal égtájnyi levegő lélegzene,
 az égen izzana az arcunk?

Napestig

Bertha Zoltánnak

Amiben hinni
 szerettem volna:
 jönnek az országzászlós
 győzelmek,
 lemondhattam róla.
 Lemondhattak a földek is,
 hogy megpihenni
 dombjaikra kifeküdhetnek.
 A görnyedésből kiegyenesedhet
 Isten hajlott gerince is:
 a szemközti hegyek.

Nem jöttek a csodák.
 Csak az eresztékek reccsentek meg,
 s a régi gerendák.
 Fogták egymást
 az erős ácsolatok.
 Szorításukat a satuk sem
 engedték ki szájukból.

A szélkerekek
 hiába fordultak másfele,
 napestig lapátolhatják
 azóta is a levegő-eket.
 A fuvallatot
 legyezgethetik a fák.
 Ázhat a cseperésző
 eső is,
 latyakjába belesüppedhet
 nyakig a sár.

Azt látjuk

Sehol egy fa,
amelyik a többi közül
kimagaslana.
Csak az alacsonyosság mindenütt,
s a laposság
ameddig a szem ellát.

Hegyei elhagyják a környéket is,
akárcsak a völgyei.
Vonulnak a lejtők, meredek:
elcsábultjai a jóléti világnak,
integetnek utánuk a szelek.

Kongnak az üres tájak:
szálláshelyei vidékeinknek.
A félbe-szerbe hagyott tettek,
mint eltört szerszámnyelek
hevernek eldobálva,
a tapasztalat, tudás elárvulva.
Az erő másokon segít,
pedig mi lennénk rászorulva.

Por az úton,
csak a hiány marad nyomukban,
azt látjuk szállni utánuk
a szélbe felkavarodva.

Kiáltó üresség
(2017, bronz 43×9,5×6,5 cm)

Az égre feljönnek

Észreveszem,
valakik figyelnek az időből.
Mintha szólnának is hozzám,
de nagyon messziről.

Kik lehetnek ők?
Kiknek szemét látom
világítani idáig,
pásztázni, mint véres lámpafényt
át éjszakán, égtájakon?

A Hold mögé is,
ha ott járok,
utánam sugárzik tekintetük.
Bensőmbé benéznek,
mintha én néznék be füstös konyhájába
egy halál közeli tanyának.

Kihallgatják szívverésem.
Szavaim is,
ha szólok,
az nem szélnek való ocsú-e?

Számonkérnek,
akik ki tudja, kik lehetnek,
milyen régvolt ősök, ükök,
akik éjszakáimban
csillagokkal az égre feljönnek,
szelekkel kiáltanak:
követelik az arcukat rajtam,
kezemből kézfogásukat,
amit átadva az utánuk jövőknek,
én megőriztem-e?

Számonkérnek példájukat,
azon éltem-e?
Hűségüket,
megtartottam-e?

Összezsugorodva rögökben,
csontjukra maradvá,
magukat féltik bennem,
életüket, hiszen már csak
énbennem élhetnek,
hazamehessenek velem,
legalább a kicsavarodott kerítéshez,
érezzenek általam,
hallhassák, amit én hallok,
ahogy a végtelenbe zörgő utakat
megállíthatatlan kerekek tapossák,
s a fákon örök szél lobog.

Tamás Tímea

Pietà

Uram,
amikor körém térdelnek a templomban a szentek,
zsolozsmát susognak, s halkan énekelnek,
s a pénz sötéten csillan a persely fenekén,
akkor érij hozzá úgy, hogy hozzád érjek én,
s ha nem volnál, ha Velencében vagy Firenzában
egy torzón csillanó napsugárban vagy egy Pietában
időznél, Uram, ne feledd, hogy minket
idezártál, s vezekelni bűneinket
nem tudjuk immáron a múltó időben,
s bent a székesegyházban vagy kint a temetőben
együtt is nagyon magunkra vagyunk,
elveszünk, ha szólunk, el, ha hallgatunk.
Uram, tudjuk, csúf helye ez az időnek,
de lelke van itt is a kifaragott kőnek,
ezért, Uram, ha ott vagy elrejtőzve a Pietában,
kegytartók mélyén vagy barátcsuhában,
gyere, nyiss ajtót, s engedj szabadon minket:
segíts elválasztani bőrünkötől bűneinket.

Állva

Jegyet vettél az elmúlásra
A tegnapi a mára
Állsz a végtelen peronon
Ahová befut a végtelenbe
tartó s
Megáll?
Felszállhatsz?
Jó helyen állsz?
Vagy Farkaslakán nem áll meg
a gyors?

Hisz sínek sincsenek
Csak peron.
Csak sár és gólyalábak
Melyekre néha felállhatsz
És azt képzeled – más vagy

Pedig zsebedben ott a jegy
Tudod vagy nem az egyre megy
Állhatsz a peronon várva
Hogy a végtelenbe menet
Valaki egyszer visszainteget.

Fecske Csaba

Egy

mint nyirkos krumpliveremmel a sötét
olyan szétválaszthatatlanul egy vagy velem
kitöltesz egészen otthonod vagyok
hely meglenni hol

nő múlik nő után
és lesz mindahányból egy
végtére minden egyre megy
tavasz nyár
élet és halál
egy van csak egy

a szerelem mindig továbbáll
két szomorú ember marad utána
két egymást vádoló nyomorult

a szerelem örök csak másik testbe költözik
többet ígérő eleven húsba

a legtöbb ami lehet az egy

egy
egyetlen egy nő több mint a
világ összes nője
ha ő nincs senki sincs

Nem látja

Isten keze van abban
másképpen csoda ahogy
az árnyék lecsusszan
a lány pihés bőrén
a csont mint izzószál vakít
a bőr alatt már tudom
egyetlen sebben elfér életünk

egy harmatcsöppben a hajnal
minden ragyogása
fűszálban álmodozik az éjszaka
szavak koccannak egy kisgyerek
szívéhez aki férfiarc mögött vár
nagyon valamire magába néz
nem látja megvirradt-e már

Anga Mária

Kelj fel, édesanyám

Anyám! Magzatom vagy,
meggörbült testedet ölemben ringatom,
feszülő inaimhoz pányvázom fájdalmadat,
ringatlak Holdhoz, Naphoz fölmutatva arcodat.

Énekelek is neked, ahogyan
te énekeltél kislánykoromban.
Hangom leér a fák gyökeréig, a földbe,
mint nagy esők idején a víz, le a mélybe,
fekete sötétben fakaszt új hajtásokat,
onnan növény fát nevel neked az énekem,
minden ágán madárka van, nézd édesanyám!

Ringatlak Holdhoz, Naphoz fölmutatva arcodat,
ott kerekedik mind a kettő az égen,
megvilágítják betegágyadat.

Kelj fel, édesanyám! Tavasz van.
Ültetni kell a kertben,
a hétmérföldes mezők kivirultak.
Csak a te ágyadon, csak a te csontodon
havazik az idő.

Újraszámolom

Kökénybokor az este,
sűrű kékje betemet.

Esőt és szelet lélegzem,
tüdőmben folyók, parázsló sötétek
véremmel keverednek.
Örök mátkaság ez.

Újraszámolom halálom előtti időmet,
mikor még füvekkel és hegyekkel
táncoltam végig a tavaszt,
és várakozásaimba rejtettem a félelmet,
madarakat engedtem bordáim közé,
ott fészkeljenek égi meleget.

Mindent látni tudok, akár
ha megvakultam volna örökre.

Elrejttem kezem mozdulatát is,
ne lesse ki senki ölelésem,
egyedül lehessek az utolsó vesztőhelyen,
ahol kökénybokor lesz az este,
és sűrű kékje eltemet.

Credo I.
(1981, fa, 63×30×15 cm)

Manapság...

Manapság világtalanná válnak a látók is,
szembogaraik belevesznek a sötétbe,
nem szárnyal már az őszinte tekintet!
Gyehenna füstje lepi el a tájat!
Tapogatózunk, mintha a föld alatt járnánk,
lassan szárnyaink is elüszkösödnek.

Magunkra hagyottan, botladozunk,
emlékeink néha még kivirulnak,
koronásodnak föl az égre ragyogva,
de gyermekeink ezt már nem látják,
mert mi csak tapogatózunk, mintha a föld alatt járnánk,
mintha csak lefelé vezetnének az utak,
így szorongunk, egymás testéhez lapulva,
gyertek utánunk – mondjuk –, kövessetek,
menetelünk hétfőtől vasárnapig,
csak kibírjuk. Ezt a „kibírást” kell megtanítani
az utánunk jövőknek, a jövőnek?

Manapság világtalanná válnak a látók is!
Tapogatózunk, mintha a föld alatt járnánk,
lassan elveszítjük szárnyainkat.

*Antal Attila***Köves föld**

Köves föld küldi híreit
borai nehéz illatát
fenyőborostás vad hegyek
hangján szólongat régi sors

köd-ízzel kései szüret
pentaton szólama keres
templomi kopott kőküszöb
harangszón értem átüzen

bolygó-kövek a föld alatt
s a hunyt lator- s hős-csillagok
maguk közé áhítanak
csontjaim övék úgy hiszik

köves föld küldi híreit
vár rám a múltam szabta út
kövén ha rám esteledik
hogyan lássak szikrákat vetek

A trubadúr télen

Klastromba vert a szél
árnyak közt árny vagyok
lelkem beállt patak
roskaszta gond pizok

itt fogott a hideg
s itt tart a félelem:
szép szavad tavaszát
már el nem nyerhetem

kérlek hát míg szavam
torkomba nem szorul:
kedved vétkeimet
elnézön lépje túl

hadd higgyem: lepereg
rólam a rossz varázs
s beüzen cellámba
kéken az olvadás

Újhely, Patak, Nyíregyháza

Sátor aljától vitt az utam
Patak-széli porig sárig

takaróztam félelmek ellen
mesékkal imákkal állig

vén kövek hívtak iskolába
hol öltöztetett mosolyba

(szabálytól tantól hogy ne fázzak)
másod-anyám Téglás Olga

jutottam aztán követlen Nyír
egyházáig s észbe vettem:

végképp enyém a sorsom immár
és tágas az ég felettem

Sebestény-Jáger Orsolya

Isten kertje

Már ringatózik kint
e virággal hintett világ,
Fényből font a fű magának
torzonborz bóbítát.

Citromfű, menta álmait
sodorja szét a virradat,
s kiönti arany csuprait
az álmodó kőrisek alatt.

Szeretnék szállni fák fölött,
hogy magamhoz öleljem a fényt,
s nézzem a kertem odakint:
s láthassam benne Istenét.

Te ismered

Te ismered a szívem zugából
kiszűrődő aggodalmakat,
mikor csak a zárat látom, s feledem:
szavadtól hullik le a lakat.

Te ismered csönd szobámnak
didergőn kikúszó küszöbét,
s tudod: ha Veled lépnék át fölötte,
elmúlna bent a sötét.

Te ismered botló léptem nyomán
bennem hogyan térdepel a bánat,
mint hulló levelek siratják
a fölénk hajoló fákat.

Te ismered minden rezdülésemet,
Te tudod: egy sem volt hiába.
S én belesimulnék gyermek valómmal
jelenléted igazába.

A csillagok

Ha már e földi küldetés sem marasztal
égi kincseid elviszem magammal.

Amit adtál megszámlálhatatlan:
a szívnek látható. A szemnek láthatatlan.

S bár vissza nem térünk, kapudon átlépve,
tán visszatükröződünk csillagként az égre.

Adj

Adj magadból, mint elomló kenyér,
az éhező szíveknek falatnyit adj.
Mintha tudnád: a dallam ismeretlen,
de Te titkok ismerője vagy.

S mert kortyoltad ízeit a csöndnek
és megérintett egy másik világ,
percek messzi ösvényén haladtál,
mint szélfúttá útján a nyárfaág.

Oláh András

különbéke

F. I.-nek Nagyenyedre

a kijelentő mondatok ideje lejárt
a meg nem válaszolt kérdések kora következik
nyelvet ölt a bizalmatlanság
felesleges kockázat magadat kiadni
maradt egy kartondoboznyi megsárgult papír
s a nyelv amelyen álmodban beszélsz
a férfilét szintiszta önzés
de holnap is lélegezni kell
és emléket ölni csendben félszegen
megtanultál a kifosztásba beletörődni
maradtál megtört szemtanú
akit nemcsak az évek súlya húz
de a sebzett magot ha elveted
fájdalom nő... s kár titkolózni mert mi lehet
rosszabb a ki sem mondott lényegnél
a sok kimentett kérdés mellé
mézet csurgatsz a teába s már csak azt várod
mikor oltja ki az álmodot a reggel

fegyvertelenül

*„Ma azt gondoltam, kellene
fegyver nekünk is szelídeknek.”
(Ratkó József)*

utolér a ki tudja hányadik halál
megadón rád nyitja szemét a vak
ám együttérzést sehol sem talál
s verseidből is kihalnak a szavak

az élet goromba torlaszokat emel
a korszellem sötétje rád tapad
csak a kívülállás mérge felel
s marad a látszat a kényszerek alatt

nincs más dolgod mint benne elmerülni
élvezni a nyitott ajtók magányát
s a dezertáló emlékezet túri
hogymint újra keresztet szüljenek a fák

*Létem keresztje
(2019 akril, vászon, 80x60 cm)*

álmatlan éjszakák

már akkor felcserélődtek szándékaink
mikor a kölcsönlakások neszével barátkozva
elméltünk a félbeszakított aktus gyávító
mellékhatásáról... kifordított tenyérrel jelezted
a magába szürkülő szív szabálytalan dobbanásait
magányunkat a csönd takarta be
s az üres lakás örömtelen homályában azóta
mintha már tényleg halottak lennénk

rosszul akartuk a jót
ha visszalophatnánk a büntelen tegnapiakat
az ábrándok nyirkos párafelhői közé
ahol a foszló gyermeki képzelet
gyöngéden magához simít újra
mint a remegő síneket a vonatkerekek
akkor talán kitölthetnénk újra a hiátusokat

de nem akartál tovább lépni: itt maradtál
a sarkok penészfoltjai közt
gyanakvó voltál mindig és idegen
– semmit sem muszáj elfelejteni
bennünk mégis szürkület maradt
kopik a múlt... nincs már semmi elevenség
csak az elsoványodó emlékek kísértenek

Baka Györgyi

Lélegzet-zene

*Adamik Anna zongoraestje
a Leányfalusi Református Templomban*

A zene hangjainak lüktetése
a szív eszmélete, befelé ható
illatozás, angyalok szeráfi kékje,
lelkekben konduló harangszó

Telítődik az úr: a gyermekkor
örökkévalósága lengedez,
dallamok fájó dobogása
éleszti az emlékezetet

A megnevezés előtti
mélységekből fölszakadnak
vibrációk, rezgések,
a jelenlét teljes fehérsége

Szárnyakat nyitó látomások,
képek hullámozása bentről kifelé,
rejtőző fények, hulló árnyak
forgása, áthajlása ringat

Belső áramlások oldják a testi
gátakat, megindul a sejtek
áthangolódása, szétszikkázik
vérünkben a hajnalodás

Bujkáló madár

Tört utak bizonytalan
homályában, miként a
lombok szövetében
megbújó madár,
védelmedre várok.

Hiába kerültem rettentő
távol, hiába hittem,
hogy kívülállóként
nézhetek már vissza
gyermeki otthonomra.

Hozzám szegődik
szinte észrevétlen az ősök
szívéből feltörő,
rokonnak érzett rezdülés:
várnak vissza.

Éjhomály terül az üres
ágyra, asztalra, hangtalan
fohászokkal, régtől vágyva
röpülnék haza már
az ismeretlen kertbe.

Szomjazó csillagmezők

Tántoríthatatlan szabadság-szerelmes
voltál, maradtál, szívedbe visszaérezve
ámulat fog el, még mindig remeg
bennem a gyönyörűség, hogy íme
élek, belül veled, te elérhetetlen,
mégis elveszíthetetlen, távolról is
tartasz, talán egyszer majd eloldozol,
s a szomjazó csillagmezőkbe simítasz.

Ölelj vissza

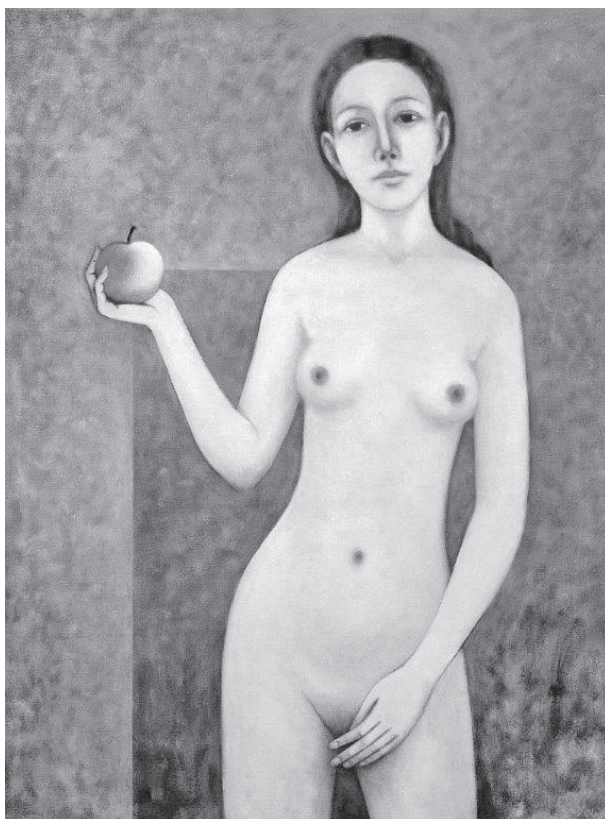
ölelj engem vissza
női létem eredetébe
bordáid közé

önmagam legmélyét
érintem benned
szerelmem

harapd keresztül
magad
húsomon

csak az maradjon
hibátlan
belőlem

ami szakadásunk
előtti testünkben
összeforrt

Éva
(2004, olaj, vászon, 80x60 cm)

Fazekas József

Montázs

(körgondolat)

Legyintést sem ér, csak
egy darab eldobott kenyér,

megbicsaklott tekintet
pásztáz sunyin a kocsiban,
ugyan milyenre füröszt,

persze, hogyne, majd egyszer,
természetesen nem probléma,
ez hogy kiment a fejemből, basszus,
majd visszahívlak,
eddig is próbálkoztam,
csak nem sikerült,

naponta ugyanaz:
szalad a busz, a vonat,
vibrál a metró fénye, belekáprázom,
tülekedés mindenütt,
miért vagyok én is ilyen,

beérek végre, késés nélkül,
a hihető füllentések, hazugságok
kártyáját elő sem kell vennem,
ma jó napom lesz talán,
kezdek természetes lenni,
előzékeny is,
csak nem vagyok beteg,

szalag, robot, rutin,
meló mind, nem fogy el,
élni kell, ha lehet, örömmel,

vége vége,
retúr üzemmódra váltok,
könnyebb lettem,
megkísért a kényelem mámore,
sziget-magány gátja véd,
nem forog tovább a kép,
bevacol mindenki egy szia után,
mi lesz a tévében,
mindegy, úgyis elalszom.

Lovak

Lovak,
csak futnak, mint a fény
bilincses felhők alól,
patáik alatt forr a hó,
sikong a gyepe a pusztá hátán,
futnak.

Lovak,
hírvivő szabad, szent állatok,
szépek, mint a legszebb képek,
iram, kitartás,
olykor maga a végzet,
futnak,
mint az élet.

Lovak,
a hám, a korbács halottjai,
minden kötés tagadói,
mámor a bajok ellen,
ördögi, örök szerelem.
Fussatok át minden
keserven.
Ragyogjátok körbe kedvem,
hogyan élhessem az életem.
Lovak, fussatok,
sörényetekbe képzelem
szívem s reményem.

Csermely arcán

Akik szeretnek, becsüld meg,
akik féltenek, becsüld meg,
akik értenek, becsüld meg:

mert szeretnek, szeresd vissza,
mert féltenek, féltsd vissza,
mert értenek, lelj közös szóra:

magadnak mondd, mint sem másnak,
akkor vélekedj, ha már próbáltad
saruját hordani más bajának:

arra vágyjál, hogy tenni tudj,
ajándék, képesség, élet-juss
s ez emel föl, bárhová juss.

Magamnak mondom tűnő órán,
már világlik, a holnap les rám,
ne legyek folt csermely arcán.

A SZÓ

A szó, az kincs,
csak akkor jó,
ha folyton-folyvást
mondható,
ha nincs bilincse,
sem lakatja,
az egész világ
szája mondja,
mondja hangosan,
mondja halkán,
ha kell titokban,
ha kell magasban,
repüljön át
a világ felett,
hallja a néma is,
hallja a süket.
A szó az kincs,
csak akkor jó,
ha életre kel
a haldokló
s lelket lehel
a világ arcába,
a megértett szó
az élet ára.

Koncsek József

Beszéd az aranynaphoz

Te aranynap, lucskos éjszakában,
fejem itt csüng egy nyers asztal fölött,
te látomás, mondd meg, hogyan találjak
a szépségedhez több erőt,
e füstködben, az el nem ernyed
szándékok, gyilkoló vasak
merev fegyelmét visszanyeljem?
Pusztuljanak!

Csontvázam vesszőkosarából
puskacsövek tekintsenek
arcokba? Rég, mi vadcsalán volt
és vétektelen illegett,
fel tudna élni egy kisimult
feloldozó kígyóhalált?
A minden résen idetódult
nehéz ösztönt, a láb alá
taposott ritmust, képzetet,
a szenvedésnyi Himaláját
a kikínlódott élvezet
mennyekig nyúló életfáját,
és minden végig gondolt harcot
s a konok csöndet minden könyvem
mélyéből, hogy dühhel ajzott
s jaj, hideg szisztémákba tömjem...?

Rég, amikor betont kevertem,
nyeles lapáttal adogattam,
s láttam, idomokká meredten
él; és úr voltam az anyagban,
hittem, aranynap, csak rád nézni
kell, ki arcunkat hordozod,
mint időkezedet hordaéji
áldott, makogó magzatod,
hát ki éljen, ha én ne éljek,
már élhetek, már Szózatom
és Himnuszom van... tán nem érdek,
hogy ezt itt így kell mondanom?
Te aranynap az éjszakában
őrizz s ragyogd át a hegyet,
s létünk előtti fény varázsa
a mozdulásra kész kezét.

Finta Éva

Folytatás

(József Attila Hazám című verséhez)

Retteg a bunkótól a művelt
a gonosztól az angyali
fortélyos félelemben vermelt
amit ki kéne mondani.

Az érme megszülte a rendjelt
a titulus a hajdani
rangkórságot s ki azzal eltelt
csak ódát akar hallani.

Elmémbe aranytiszta fényvel
beköltözött az égi fényjel
most magam órá pergetem

disznók előtt ha gyöngy lehettem
angyalok s ördögök között
lelkem a fénybe költözött.

Belső monológ

(Ili homloka mögé)

Az éjszakában néma a sötét,
csak felszikkázó gondolataink
sercegnek olykor és pislognak is
vörös tűzzel, mint cigarettavég.

Minden tökéletesre tervezett,
de eltompult a kivitelező kéz,
a részletekről nem gondoskodott,
s idővel a tervrajz is elveszett.

Ez életünk sémája is lehetne,
vagy alkotónk csupaszra fosztott álma,
bezárva gondolat- vagy testkeretbe.

Hiszen mindig aláhull minden eszme.
És elsóványodik a megvalósult.
Halandó és tökéletlen eleste.

Anyámat temetik

Állok egy Tarkovszkij-filmben.
Anyámat temetik.
Az év utolsó napja.
A fagy felszívta szívünk
a jeges éterig.
Anyámat átadni. Nincsen
hasonló fájdalom.
A katolikus szertartás végtelen.
Dermedünk szélben, fagyon.
A tömeg távolba terjed.
Köd van és zúzmara.
A peremről mozdul egy furcsa
bruegheli figura.

Nyomorult, kabátja rongyos.
Senki sem ismeri.
Torz arcából jégmadárként
szállnak fel hangjai.
Szent énekek zúgnak fülünkbe.
Egymaga zengeti át
az alkonyi fagyos légen
Isten szent himnusát.
Szárnyal, gát nélkül verdes
hangja a hantokon.
A tisztaság riadalma
vitorlázik az égig –
csak ember, és nem rokon.

Idézet III.
(2015, olaj, vászon, 50×50 cm)

Erdei-Szabó István

Átváltozások

Zárom az ajtót.
Magamra kulcsolom magányom.
Lehúzott redőnyök mögött
haldokló álmokban élek,
szívem is, akár
egy ördöglakat
újabb s újabb titkokat rejt.
Felejtsetek már el,
naponta kitakart és
elvakart sebek.
Tél közelít,
berokkan a házam,
s majd romjai közt
kibújik három lilium:
Húsomból, véremből valók
Tékozló, buja illatuk
elfed, elrejt minden
gyámoltalan azonosítási
kísérletet,
amikor magamból végképp kifordulok.

Partra vetett reménytelenség

Mert nem öleltelek,
s már nem is foglak többé,
válok köztetek
örök száműzötté.
Idegek pattanó húrjaként
pendülök egyre másra,
s folytatódik tovább
megtöretésem éjszakája.

Tudósítás az Időből

Élni kellett volna
élni béke- és áramszünetben
a villámsújtotta csöndben
távoltartásban
távolodóban az egyre
vékonyabb álomfelhőkben
a panelcserép közötti
hiátusban elveszett
és hanyagolt idézőjelekben
apoztrófokban és
allegóriákban
élni kellett volna élni
a jövő múltban
és a megfoghatatlan mában
élni kellett volna
minden örületben
a fák lefosztott kéregzugában
az elmaradhatatlan fényekben
és az elkurvult csodákban
égni élni kellett volna
s maradtunk tetszhalálban.

Fénykígyó

Áthámozza magát
az üvegszálak között
a fény
csúszik-mászik
vége nincs kígyó
ronda élőlény
Fázik bennem a csoda
már nem magyarázom
kifosztva agyam
minden zuga
hiába zúgolódom
üt az idő arcon-szíven
maradok mindegyre magamra.

*Iancu Laura***Amikor innen nézlek**

a bordám is fáj
a távolságtól
ellátni 2030-ig
ha térden kérem sem lesz enyém
amivel Isten
csak próbálkozik
mi minden történik
mennyi csók szentségteleníti
sziklaajkad csavargó szemeid
hogy fúj a szél is szüntelen
rángatja minden csontom
öt szótagot verő szívem

Amikor bal kézzel

azt írom fekete
a hétfőre gondolok
aztán a keddre és így tovább
a férfi aki velem
szembe utazik
tenyerét nézi mintha arcot
keresne
csendélet szemével
kamaszosan hunyorít
ma is úgy járom
Budapest utcáit
mintha 15.59 volna
és az öröklét percpillanata

Amikor együtt féltünk

a kezemet szeretted nézni
ahogyan egyiket a másikkal eltakarom
úton volt már a május
cseresznyevirágaival
elkezdődött a világ
Ádámmal Évával
Édenből felszálló kőmadarakkal
nevem nem volt
arcom is pillantásodban...

Bozók Ferenc

Ihlet-szonett

Naponta mártsd a tóba horgodat,
s a tó vizére gondosan figyelj,
de horgod olykor húzd ki és pihenj,
mert néha kell a csend, s a gondolat.

Az ihlet is, lehet, hogy épp ilyen:
vagy úgy jön el, miként horogra hal,
vagy horgod sincsen és eléd inal,
vagy elkerül, s iszapba búj, pihen.

De mégis kell a munka, s készület,
s a „tó-nézés”, mi látszólag szünet,
tehát a part, a csend, na és a tett.

Az ihlet oly sebes, miként a hal,
ha nem figyelsz reá, tovább inal.
A fenti példa jól mutatja ezt.

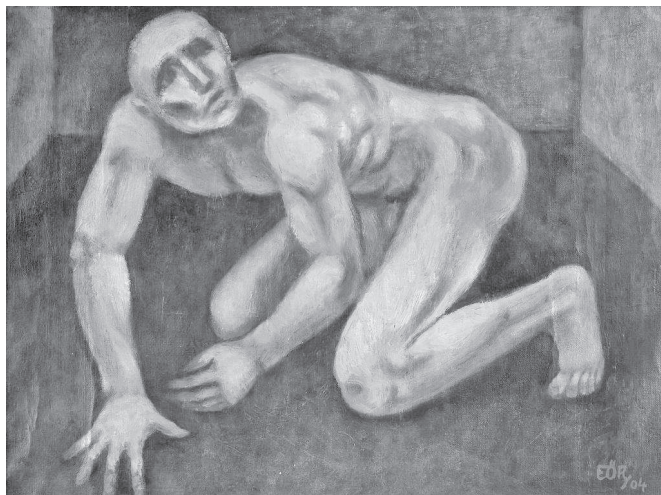
Ihlet nélküli szonett

Lehetne verset írni akkor is,
ha múzsa és ha ihlet elkerül,
ha köznapi, s üres vagy legbelül.
Lehet szonettet írni dafke is.

A metrumok recsegve járnak itt,
mint hómezőn fegyelmezett bakák,
szonett-bakancsba zárt fagyos bokák.
A líra szélbe, hóba, jégbe vitt.

Csodálni kell a szorgos iparost
ki dolgozik, bár nincs ihlete most.
A munkakedv kerül ma: bánom én?

Ha messze már a bánat és öröm,
üres hasamba öntve rossz söröm,
az ihletet cigizve várom én.

Kiszolgáltatott
(2004, olaj, vászon, 30×40 cm)

Szonett a jambusokról

A jambusok ropogva lépnek itt
fehér papíron: ruszki hómezőn.
Vonszolatok, ha fogyni kezd erőm,
ha már a szív a hóra, jégre vitt.

„Tarkólövés: így végzed hát te is?”

A test, s a szív ha nem megy már odább,
cipeljetek, ha nem bírom tovább
a szív ha fagyhalálba dermed is.

Kísérje verseink ezer legény,
legyen kemény vagy lágy a költemény:
nehéz himnusz vagy könnyű sanzonett,

ti jambusok, fegyelmezett bakák,
ütemre mozduló szerény bokák
bakancsba ránt e szürke, bús szonett.

Szonett a részegesek Jézusáról

Itt az oltár: italos pult,
örökmécs: a kocsmá-tévé.
Nem véd parlament, se tébé.
Nem tart jelen és nem köt múlt.

Jézus-arc, aszkéta-forma
lép be: latrait keresve.
Fény, ha jön nagypéntek este.
Szentjánosbogár a kocsmá.

Poharam rátok emelem.
Mebékülni gyertek velem.
És nem látsz köztük szomorút.

Halni hívja sok rótt fiát:
Gyűrt fejek fölött glóriák,
muslicákból font koszorúk.

Merengőn
(2008, olaj, vászon, 50×50 cm)

Csontos Márta

Lédával a fehér csöndben

Ady Endre soraira

Megöl a csönd, ez a fehér lepel:

Mellettem fekszel, mégis
oly nagy a távolság.

Árnyék-falakra írod a könyörület
szavait, megsebez dalod,
megöl a hallgatás.

Karollak, vonlak, mégsem érlek el,
ebben az átkozott térben nincs remény,
sötétülnek a jelek
az Ég szennyes mennyezetén.

Ne mondd, hogy a türelem ujja
kivirágzik itt, a Pece-parton –
míg hittem neked,
méregbe mártottad a levegőt.

Megállt az élet, nincs több sora,
bezárt a pánik önmagam csapdájába.

Mi lesz, ha az eső nem mossa
fehérre az ecsetteddel átmázolt eget,
ha fonákjukra fordulnak a fákon
a sugárba nyújtózkodó levelek?
Jaj, mindjárt, minden, minden elveszett.

Neved lassan szétfolyik
a közöny szürke lapján.

Kijelölted helyed az ürességben.

Lucian Blaga árnyékban marad

Minden amit látsz, Isten árnyéka csak,
s ha szemedben őszi virág bomlik,
torlódnak a színek a világ tetején;
a lila fekete szelekkel suhan
a csöndbe menekült csillagkert peremén;
s Te, mint a stációk harcosa, látod,
mily súlyos az érintés helye,
látod, hogy szakad fel az éj hűvösében
a Nagyterem ajtaja, s az eget megrázó
suhogásban egyre jobban látszik a
sziluett – *Isten árnyéka erősebb a
fényben* – felhasadnak a vihar-sebes
kövek, megremegnek a domboldalak,
s akkor, a Nagy Egyedülletbe beleolvad
az ostyából kiszakadó csoda.

Lipcsei Márta

A SZÓ

Ködöböcz Gábornak

„A szó: lepke a kalap alatt”

1

Holnap mi fáj
a visszanyelt szó segít
míg a szív elcsendesedik

Fehér foltok
után majd hó esik
míg a szív elcsendesedik

Meggörbült futás
égi sár öltözködik a délután
még villan a fény
remeg érez
de közeleg már a halál

2

A szavakat felfűzni
logika útján a vágó megáll
gondolatok szabad asszociációja kiabál
az ember önmagát hogy érezze
felébred szavak emlékezete

3

Lehet betegségek csírái a szavak
érzékenyek a test a lélek
minden röpke zajára
s szétpukkannak buborékok bajára

4

Csöndben várakozó szavak
gomolyognak levegő után kapkodva
hogy jelentésükkel azonosuljanak

5

Mégis hívjuk a szavakat
mert szomjazunk hogy a
tárgyak dolgok lelkét felfedezzük
s beszéddel megtörjük a
fájdalmas hallgatást

6

Így tanuljuk meg a semmit
a nyelvbe gombolyítani
míg a fantázia vágója
fel nem őrli a szavakat
s az örlemény lassan
keresztül hull az
emlékezet szitáján

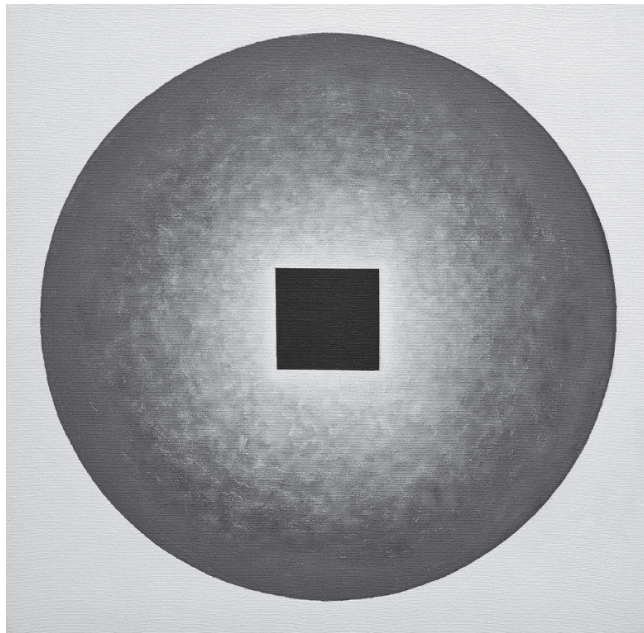
7

Összeollózzuk az élet vázlatos képeit
a tiszteletkőr lehet kitágul
lehet összehúzódik
következnek a tények
melyek ezt erősítik
portrék rajzolódnak
zsinórra fűzzük őket
pillanatfelvételek jelentkeznek
viccesen szomorkás
lemondóan diadalmas
önarckép mosolyog
a látott remény
a magányos szökellő
önvédelmi sejteknek
finoman szövődő gubóját
véli felfedezni

Modern mese

*„mert mi is történnék a Léttel ha elérkezik az Elképzelhetetlen,...”
(Határ Győző)*

Latolgom hadarászom
a Lét-egészet ízekre vágom
Ponttá sűrűsödik ami
egyberobban
a Fekete-lyukak halmaza
kipottyan
a Múlás-terén az Idő is
zárva van
a beugrott Semmi néha
szétpukkan
zsákom tele Nincstelenséggel
s az Egészet a cica viszi el.

*Univerzum
(2015, akril, vászon, 50×50 cm)*

Suhai Pál

Karácsonyok szegényei

Ködöböcz Gábornak

Tél zúzmarája
ráfagy a tájra
kezünkre fagy rá
szívünkre fagy rá
ezüstpapírba
bebugyolálja
dércsipke-függönyt
aggat a fákra
lenget a szél fönt
lent havakat dönt
hóban a vézna
barackfa törzse
mintha kidöntve
s akár egy pózna
kidugva fázva
meredne görcsbe
az űrbe dőf be
de nézd az ága
ágboga szarvas-
agancs hatalmas
csontkoronája

hegyn az égnek
fényei égnek
jégtüzű csillag-
díszek lobognak
kristálytűk bongnak
mennyei gyertyák
lángjuk és hangjuk
egyszerre ontják
szegény megcsúfolt
folt hátán csak folt
árny-alakoknak
szép karácsonyfát
a telet hozzák
arcunkat pírba
fagyok borítják
fagyok ha dőlnek
szemünkbe könnyek
könnyen tolnak
könnyek csak könnyek
s késhegyek balták
mire lehullnak

Köves József

Zsebre tett kézzel

Zsebre tett kézzel,
akár ötven évvel
ezelőtt, füttyörszve
s a lányokat nézve
sétálok az utcán,
szemem a régmúltba
(*a józsefi mély kútba*)
belülről tekint -
de mi van idekint?
Emlékszem, hogy e bolt
negyven éve mi volt,
itt presszó működött
két órásbolt között,
utána: csemege,
ott, éppen mellette
egy mozi, kispiszkos,
hol, mert biztos
unalmas volt a film,
hogy az idő teljen,
páromat öleltem.
Régen volt, még élet
és sokezer lélek
járált az utcán.
A Körút ma pusztán
piszkosan ásító,
régől kiadó
kopott üzletek
s homlesz-szögletek
koszos sivatagja,
minden kapualja
szeméthegetől vásik,
egyik rútabb mint a másik.
Mily csodás a granbulvár:
a nyomor sarkon túl vár,
hol a kapu alatt

szegény rongyos alak
kartonra ágyazott
és összenyalozott
párnavackán,
mit egy gyáva patkány
megrágott, most a rideg kövön
várja hogy az álom
nappal rátaláljon.
S hogy ne fázzon,
várja,
hogy oda feküdjön
a jeges kövön,
s hozzábújjon bolhás kutyája.

Zsebre tett kézzel
akár ötven évvel
korábban,
lépek az út porában,
füstölgő autóbuszok,
szmogos autók sorában,
s nézem, az élet
semmivé lett.
Most már nem füttyülve,
inkább megrendülve,
zsebre tett kézzel
(de kevesebb hévvel)
megyek az utcán,
ahol minden durván
piszkos fekete.
Ám az Oktogon
után lámpafüzér fénylik,
oszlopokon,
fákon
felfut az égig.

Ez a mintha-karácsony!
Átfut a fény a kabátom
ujjain, kezemen,
s hiába keresem
a meghitt békét,
sem ez a romkörút
sem az Andrásy út
alkalmi cicomája
s az Opera gögös kupolája
nem fedí el, mi komor
képpel néz rám: a nyomor.

Ősz a Vizafogón

postás a szél, leveleket hordoz
indián asszonyokra süt a nap
fenyőinkről hull a száraz toboz
s még van hol ülni a hontalannak
a szobor körül szedik a csikket
szedhetik lassan sátorfájuk is
hisz hajnalonként már a dér csipked
jég a pléd e nyomor-uniformis
pár éj s nem lehet hálni a gyepen
a fák még zöldellnek, de már amott
egy-egy vékony ágon és ághegyen
a fagyott levél lehullni vacog
a folyó szótlán és szennyes szürke
nem rózsanyílós, és sosem volt kék
fát sodor a víz a mindig fürge,
hullámán billeg egy kidobott szék
a hegyeknél élesek a fények
házsorok futnak rá a Dunára
kihalt az utca borzong a lélek

utolért a tél előfutára.